

El camaleó, de Martina Díaz Tudela

És sabut per tots que els camaleons tenen una llengua molt llarga, tan llarga que pot arribar a ser dues vegades la mida del seu cos. A més a més, és enganxosa, per poder atrapar els petits animals invertebrats que els serviran de menjar.

Però això no sempre ha estat així...

Fa molts i molts anys, en un bosc tropical, hi vivia una família de camaleons. Eren tres germans: el Marc, el Nico i el Naish, el més petit de tots. Els pares cada dia havien de sortir a caçar menjar per a tota la família. Passaven un munt d'hores fora de casa i els tres germans se sentien una mica sols, sobretot el Naish, que enyorava les abraçades i les carícies de la mama.

Una nit, va anar a dormir pensant com li agradaria que els seus pares poguessin estar més amb ell. Va cridar la seva mare i li va demanar que li llegís un conte. Aquella estona era màgica, tenia la mama per a ell sol i li feia carantoines fins que s'adormia. Quan es va quedar adormit, va tenir un somni. Els seus pares tenien una llengua llarguíssima, tan llarga que podien caçar els animals des de molt a prop de casa. D'aquesta manera, els seus pares ja no havien de passar hores i hores fora. El Naish podia jugar a escacs amb el seu pare, fer els treballs d'escola amb la seva mare i tots cinc podien fer excursions per la muntanya. Era ideal!

A l'endemà, el Naish va explicar el seu somni a l'hora d'esmorzar. Els seus pares l'escoltaven amb els ulls grans com taronges. Es van mirar entre ells i van sentir que havien de fer alguna cosa. La seva llengua era curta i no podien encara caçar de la manera que el seu fill havia somniat.

- Ens entrenarem! –va proposar el pare- posarem totes les nostres forces per aconseguir-ho. Hem de fer-ho per la nostra família.

Els pares del Naish van cridar els tres germans i van convocar una reunió familiar. Els van comunicar el seu desig i van començar a programar les sessions d'entrenament. Cada dia es llevarien molt d'hora, esmorzarien fort i passarien una llarga estona intentant caçar des d'un lloc i sense moure's, només podrien utilitzar la seva llengua, que cada dia era més llarga i més forta.

Al cap d'un parell de mesos, van notar que les seves llengües havien canviat: eren tan llargues com els seu cos. Això els va donar encara més motivació per continuar entrenant. Van veure a prop la solució que havia somniat el seu fill petit per estar més estona a casa. Van pensar llavors que potser podrien explicar a la resta de camaleons del bosc la seva idea. D'aquesta manera totes les famílies de camaleons podrien estar més unides. I així ho van fer.

No van passar ni dos dies que centenars de camaleons entrenaven junts cada dia a la mateixa hora seguint els passos dels pares del Naish.

I vet aquí que van aconseguir tenir una llengua dues vegades la mida del seu cos. Així, canviaven de color i es mimetitzaven amb l'entorn que triaven i des d'allà esperaven la seva presa. Llançaven la llengua amb un gest i, zas! Tenien el seu menjar.

El Naish va ser feliç i estava orgullós dels seus pares. A partir d'aquell dia les partides d'escacs amb el seu pare duraven hores i hores, les excursions en família sempre eren més llargues i cada dia, arribant d'escola, la mare passava una estona fent les tasques amb ell.

És des de llavors que els camaleons entrenen les seves cries des de ben petits, per poder tenir aquesta llarguíssima llengua. Així és que quan veieu un camaleó caçant, penseu que és gràcies al somni del petit Naish, i l'esforç, l'amor i la constància dels seus pares.